

Je krásný den. Šedé slunce zalívá šedou krajinu šedým světlem.

Hrobník pohlédl vzhůru: ano: šed' předjaří je jiná než kalná šed' končící zimy — je skoro světlá — a také klidnější než bláznivé šedi jara — —

Hrobník se narovnal v zádech — protáhl se — a už se zas chápe mačety, stahuje mrtvolu z kůže, seká ji na kusy, mísí s vonnými oleji a háže supům: mačeta sviští, kosti praští, supi se slétají, hrobník, lesklý potem, soustředěně pracuje, a aby mu šlo dílo líp od ruky, do taktu si zpívá:

Slunce studí, voda smrdí, divnej svět, divnej svět, šed' je barva krve naší, buď pozdraven císařpán, buď dlouho zdrav a svěží!

Lid se všemu divně chechtá, divnej svět, divnej svět, pocem Kadle, ať tě praštim, buď pozdraven císařpán, buď dlouho zdrav a svěží!

Náš hrobník je třída chlap — nebojí se máknout; ví svoje. Ví i naše — proto se ho bojíme.

Zná přičarovat horkost i svízel, ví, co je po životě, a tak těm dobrým dává projít tělem supa, aby došlo klidu, a ty zlé nechává dětem na hraní. Ti jsou pak znovu a znovu voláni zpět do svých zvětšelych schránek, nuceni k dětským hrám a mláceni klacky po hlavě, zatímco se jejich šťastnější druzi rozpouštějí v nekonečné blaženosti.

Zatímco jejich šťastnější druzi vcházejí zlatou branou do — zatímco jejich šťastnější druzi splývají s onou nekonečně dobrou bytostí, která — však on ten náš hrobník taky neví všechno.

Občas usedne tiše jako prach a jen očima se dívá.

Nebe je plné vody, ale neprší.

Pevný silný sloup: chci se ho dotknout — není to sloup; je to strunka: krátce mi drnkla pod prsty — zmizela — padám — — — —

Zato Jarynovi se daří, jako by Bůh ani neexistoval: zablil se, zrůžověl a chutná mu jíst. Právě prošel složitým přijímacím řízením — a když testy ukázaly, že opravdu v ničem nevyniká, otevřela se před ním skvělá budoucnost: mohl by se stát třeba — piššivorem — — a — bude-li se snažit — možná i krajským slaboduchem — anebo — — kdožpak ví? — by to mohl dotáhnout až na samotného pupíka — — —! Jaryn, hýčkán představami, je náhle tolerantní a usmívá se — a usmívá se krásně...

Sytě modré nebe. Nadýchané bílé obláčky. Nízké podvečerní slunce. Zlatý okr zralé pšenice. Před ní na šňůře sepraná modrá košile...
— ano, já vím: když mě sen vábí dopředu a vzpomínky zpátky, kdo tady zůstane, aby se divil?